

Adam

Adam otvoril oči a rozhliadol sa okolo seba. V ústach mal sucho, hlava ho bolela, krk mal stuhnutý, trvalo mu, kým sa zorientoval. Pretočil sa na chrbát a rukou naražil o telo ležiace vedľa. Otočil hlavu, pod perinami ležala nejaká žena, ktorú narýchlo nespoznal, a vedľa nej z druhej strany postele Oliver.

„Do riti,“ pomyslel si, a začal si vybavovať minulú noc. Trochu to prehnali, ale stálo to za to, ako zvyčajne. Pretočil sa späť, natiahol ruku k zemi a šmátral prstami po koberci, aby našiel mobil. Nebol tam. Pomaly sa posadil, pretrel si oči, prehrabol vlasy a vstal. Natiahol si spodky.

„Kamoško, hádam nezdrháš, najeme sa a pokračujeme.“ Oliver zrazu sedel na posteli, rozospatý, ale v dobrej nálade ešte zo včera. Babu ležiacu vedľa neregistroval, akoby tam ani nebola.

„Kto je to?“ Adam bradou ukázal na kopy periny, pod ktorou spalo ženské telo.

„Nepamätáš? Veď tá z baru, čo som ju sem zavolať,“ rehotal sa, ale s ňou to ani nepohlo. Adam neodpovedal, ďalej sa obliekal.

Komunita

Bolo skoré zimné ráno a vonku vládla úplná tma a ticho. Zaparkovala auto pred budovou, vytiahla veci z kufra a na chvíľu zastala pred veľkou bránou s modrými ozdobnými mrežami, na ktorej bola pripevnená tabuľa s názvom zariadenia: Psychiatrická nemocnica. Vedľa tabule bolo pripevnené upozornenie, že zvoniť treba pri menšej bránke naľavo. Nazrela do vnútra. Videla malú vrátnicu a stromy, ospalo zahalené do rannej tmy, z ktorej ich prebúdzali pouličné lampy a túlavé mačky. Mala dojem, že v diaľke vidí budovy, ale zatiaľ to boli len obrisy, ktoré hanblivo vykúkali spoza zelene pred ňou. Pohla sa v smere šípky k zvončeku, ale vtom sa pred ňou začala veľká modrá brána automaticky otvárať. Vošla do areálu nemocnice. Nahlásila sa na vrátnici, zistila, kde sa nachádza jej oddelenie, uchopila kufre a vydala sa daným smerom. Papiere, s ktorými sa mala hlásiť na príjme, sa jej vyšmykli z ruky a padli rovno do mláky pri jej nohách. „Dočerta,“ zanáďavala a nahla sa po ne, schmatla ich a snažila sa z nich striasť špinavú vodu. Pokračovala chodníkom ďalej.

Nikdy necestovala naľahko, len teraz nevedela, či ju viac zaťažuje batožina, ktorú táhá, alebo váha jej myšlienok. Pohľadom dieťaťa, ktoré je prvý deň v škole, pozerala zvedavo a ustráchané po okolí. Cestu jej osvetľovali tie lampy, ktoré zahliadla zvonku, rozmiestnené pravidelne popri chodníku. Niektoré svietili, niektoré len blikali, akoby jej chceli žmurknúť na pozdrav. Očami hľadala tú krásnu stavbu, ktorá mala byť pýchou zariadenia, no žiadnu nevidela. Mala sa sem ísť pozrieť vopred, ako jej radili, pomyslela si, no vtedy to neurobila a teraz je to už jedno. Postupne mienala jednu budovu za druhou, odlišovali sa len farbou a nápismi. Každý sa začínal názvom nemocnice a potom nasledovalo spresnenie: názov oddelenia, práčovňa, jedáleň, kultúrne centrum, dielňa, knižnica. Kráčala ďalej. Spomalila, akoby chcela rešpektovať ten pokoj, ktorý okolo seba mala. Opatrne kládla nohu pred nohu a ďalej sa rozhliadala. Ak zahliadla zapnuté svetlo, snažila sa nakuknúť dnu, ako keď v čase Vianoc išla autom po ulici a zbadala rozsvietené vianočné stromčeky za oknami rodinných domov. Cítila studený ranný vietor, ktorý jej fúkal priamo do tváre, a kvapky padajúceho dažďa. Pritisla si papiere k telu, nechcela, aby sa zamočili ešte viac. Hľadala nejakú známku života, no stretávala len mačky. Jedna čierna prebehla cez chodník. Vanda urobila tri kroky dozadu a naznačila odplutie, aby jej nepriniesla nešťastie. Nevedela si riadne odpluť bez toho, aby sa jej slina nezavesila od brady k prsiam, takže sa už dávno vnútorne dohodla sama so sebou, že náznak odplutia je v jej prípade úplne dosta-

čujúce zaklínadlo. (O pár dní s tým prestala úplne, mačka tam bola stále, a jej sa nechcelo v kuse cívať.)

Napokon zastala. Pozrela na tabuľu pri vstupe, bola správne, názov oddelenia aj meno a priezvisko primára sedeli. Budova nebola veľká a pôsobila pomerne prívetivo. Mala béžovú fasádu, ktorá sa pekne dopĺňala so zeleňou okolo, a biele okná. Na niektorých boli mreže, aké bývajú na prízemí bytov na frekventovaných mestských uliciach. Vošla dnu a vydala sa úzkou nemocničnou chodbou lemovanou umelými kvetmi. Napriek skorému ránu tam bolo pomerne rušno. Prechádzala okolo personálu a pacientov, každý akoby presne vedel, kam má namierené, a ju si veľmi nevšimli. Spýtala sa na príjem a ukázali jej ambulanciu sestier.

„Dobrý deň, volám sa Vanda Kramerová, dnes mám u vás nastúpiť na liečbu,“ povedala a hľadela na jedného pacienta a dve sestričky v miestnosti, nevediac, ktorá bude na ňu reagovať. Ozvala sa tá staršia.

„Dobrý deň, vitajte. Sadnite si, len nachystám tu lieky a hneď sa vám venujem,“ povedala a otočila sa k mužovi v strednom veku. „Pán Jankovský, nech sa páči, a nabudúce sa hláste na lieky načas.“ Poďakoval jej a uistil ju, že už nebude meškať a odišiel. Sestrička sa otočila k Vande.

„A teraz vy,“ začala vyberať nejaké zložky, „slečna Kramerová, tu vás mám. Vy ste tá od primára, však?“ Vanda prikývla. Sestrička sa jej spýtala ešte na pár základných údajov, výška, váha, potom prišla na rad kontrola obsahu batožiny – lieky, ostré predmety a počítač museli zostať

Zuzana Šimeková | **Krásni ľudia**

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2022

v spoločnosti Albatros Media Slovakia s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 634

Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš

Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková

Návrh obálky Mikina Dimunová

Sadzba Malvína Chochlatá

Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/44 45 20 46

ALBATROS **MEDIA**